

Vycházka na Vranov u Brna

Sotva se list v kalendáři otočil na rok 2022, již se členové PKB poptávali, kdy bude cvičení a další akce. S ohledem na korona-virovou situaci jsme se rozhodli zvolit pohyb v přírodě, vycházku do nedaleké obce Vranov u Brna. Zdejší barokní kostel Narození Panny Marie patří ke známým a hojně navštěvovaným mariánským poutním místům.

Cesta MHD trvá víc jak půl hodiny, takže bylo dost prostoru k hovoru o čemkoliv, hlavně vánoční zážitky. K hojnému počtu účastníků patřil i labradorský retrievr Sima. Dříve týraná fenka z útulku se chovala znamenitě a s vděčností za každou pozornost.

První zastavení na Vranově bylo u Hájenky s krátkými informacemi o místě i okolí. Pak širokou cestou podél lesa s výhledem na vranovské stráně jsme procházeli samotnou obcí. Velmi nás zaujala jedna z předzahrádek se zamrzlým jezírkiem a množstvím zvířátek. Jako v pohádce.

Na návrší poblíž poutního kostela jsme obdivovali výrazně situovanou monumentální barokní stavbu z roku 1703. Tento bývalý chudobinec byl zakrátko přestavěn na hospodu, avšak v posledních letech velmi zchátral. Od roku 1958 je památkově chráněný a kompletně restaurovaný.

Zde nás Eva seznámila s legendou o moravském šlechtici Vilémovi a zjevení Panny Marie. Vilém pak nechal na místě postavit dřevěný kostelík, v němž sošku umístil. Majitelé panství, knížata z Lichtenštejnu, zde nechali vystavět kostel v roce 1630, včetně klášterního komplexu paulánů.

Nedaleko kostela stojí gotická plastika Panny Marie. Je jednou z nejvýznamnějších památek tohoto druhu na Moravě, naprosto mimořádná i svým provedením – nejde o klasickou Madonu s Ježíškem, ale svatá Panna je vyobrazena bez dítěte jako dívka líbezných tváří v modrém šatě v postoji pokorné modlitby, s ne zcela sepnatými rukama.

Blížilo se poledne, a tak jsme odešli do hospůdky „Bylo Nebylo“ na objednaný oběd. K velkému překvapení všech jsme vešli jako k někomu do kuchyně. Jako u babičky starý kredenc, stoly i židle v podobném duchu. Na jednom z nich prostřené pečivo jako na svatbu. Různé koláče, drobné cukroví a ve vitríně lákavé zákusky. Pastva pro oči doplněná vůní čerstvého pečiva byla úžasná. Nebývalá ochota personálu – majitelů už jen umocňovala zážitek z oběda. Menu opravdu domácí, vývar kuřecí i zeleninový, kuřecí řízek a vepřový plátek s bramborem jen konkurovaly špeclím s uzeným. Boule jsme měli až za ušima, ale ochutnávka sladkostí nemohla chybět. Paní vedoucí se přišla osobně zeptat, jak nám chutnalo. No přece strašně, i ty brambory byly určitě domácí.

Jako soudečky jsme se valili do kopce ke kostelu Narození Panny Marie. Vranovské jesličky jsou proslulé, vánoční výzdoba kostela vracela mysl k nedávno prožitým svátkům. U jeslíček jsme si za zvuku koled a kolébání Ježíška v kolébce, prohlédli střídavě rozsvěcování jednotlivých scén narození. Všichni ztichli a najednou se někdo brumendem přidal k právě zpívané koledě. Nezůstal sám. Myslím, že nejen já jsem dlouho nezažila tak povznesený pocit blaha, štěstí a radosti.

Zbývalo nám zdolat víc jak sto schodů od kostela k zastávce autobusu. Dunka předem ověřila, že i v zimním období jsou schůdné. Všichni jsme úspěšně procvičili nožky i pozornost.

Na zastávce zbylo trochu času, tak jsme stihli ještě Boba lákat na chůzi s hůlkami. Slova díků nebrala konce a ujištění, že tohle si musíme zopakovat jen potěšila. Ale příště zase někam jinam.

2. 2. 2022

Připravila, provázela a zapsala

Eva Vernerová